

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 grudnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 1 ust. 3, art. 2 i art. 4 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji odmówił W. D. prawa do świadczenia uzupełniającego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 2 grudnia 2019 roku orzekła, że W. D. nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji.

(decyzja – k. 17-17 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł W. D. reprezentowany przez opiekuna prawnego B. D.. W uzasadnieniu wskazano, że W. D. w związku ze stanem swojego zdrowia (niepełnosprawność umysłowa) nie jest w stanie samodzielnie egzystować, w tym prowadzić własne gospodarstwo domowe, ma problemy z rozpoznawaniem wartości pieniędzy, nie posiada i nie potrafi operować kontem w banku, nie jest samodzielny w zwykłych czynnościach domowych.

(odwołanie – k. 3-3 verte)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4-4 verte)

Na rozprawie w dniu 11 października 2021 roku tutejszy sąd pominął wnioski dowodowe zawarte w piśmie z dnia 20 lipca 2021 roku.

(rozprawa z dnia 11 października 2021 roku e-protokół (...):01:21 – 00:01:37 – płyta CD – k. 139)

Na rozprawie w dniu 11 października 2021 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

(końcowe stanowiska stron - rozprawa z dnia 11 października 2021 roku e-protokół (...):01:14– 00:01:21 – płyta CD – k. 139)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. D. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Orzeczeniem z dnia 24 września 2010 roku W. D. został zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności. Orzeczenie wydano na stałe. Niepełnosprawność istnieje od urodzenia. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 14 lipca 2010 roku. Ponadto, W. D. wymaga uczestnictwa w terapii zajęciowej. Wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki. Wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

(orzeczenie – k. 13-13 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 4 października 2019 roku W. D. reprezentowany przez opiekuna prawnego B. D. złożył do ZUS wniosek o świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

(wniosek – k. 1-4 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 12 listopada 2019 roku ustalono, że W. D. nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. U W. D. rozpoznano autyzm dziecięcy, padaczkę, upośledzenie umysłowe umiarkowane.

(orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 15-15 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego, opinia lekarska – k. 49-50 załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej)

Od powyższego orzeczenia W. D. reprezentowany przez opiekuna prawnego J. D. złożył sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS.

(sprzeciw – k. 53 załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej)

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 grudnia 2019 roku ustalono, że W. D. nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. U W. D. rozpoznano autyzm dziecięcy, padaczkę, upośledzenie umysłowe umiarkowane.

(orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 16-16 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego, opinia lekarska – k. 58-59 załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo – lekarskiej)

W wyniku powyższego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 grudnia 2019 roku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

(decyzja – k. 17-17 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Z punktu widzenia psychiatrii u W. D. stwierdzono: autyzm dziecięcy. Wnioskodawca z powodu w/w zaburzeń psychicznych jest niezdolny do samodzielnej egzystencji i wymaga stałej pomocy wsparcia i okresowo opieki oraz wymaga stałej pomocy w załatwianiu wielu sprawach życiowych np. urzędowych, zakupów, organizacji codziennego życia, przygotowywania wszystkich codziennych spraw itp.

W istocie W. D. umie obsługiwać komputer, ale nie w zakresie, jakim posługuje się komputerem osoba zdrowa. Umie bowiem go włączyć i uruchomić gry, w które gra. Nadto nie jest ubezwłasnowolniony i jest całkowicie samodzielny w podstawowych czynnościach życiowych w zakresie poruszania się, przygotowania prostych posiłków i ich spożywania, ubierania się, utrzymywania higieny osobistej. Nadto nie jest agresywny i autoagresywny, a podczas postępowania orzeczniczego uzyskał w skali B. 100 pkt, a w formularzu oceny funkcjonowania osób z zaburzeniami psychicznymi 70 pkt.

Jednakże co ważne, W. D. jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji z następujących powodów: nie potrafi prawidłowo budować logicznych wypowiedzi, jego wypowiedzi są ubogie, często niegramatyczne i słuchający musi się często zastanawiać, co miał on zamiar powiedzieć. Samodzielnie nie porusza się poza domem i utartymi szlakami. Ponadto nie potrafi zrobić zakupów, czy zapłacić rachunków. W. D. nie jest zdolny do załatwienia jakiegokolwiek sprawy urzędowej, gdyż nie rozumie najprostszych zasad współżycia społecznego np. prawa własności, samodzielnie nie jest zdolny do stałego i systematycznego utrzymywania porządku w domu, nie potrafi dysponować jakimkolwiek majątkiem - nie zna wartości majątku, pieniądza itp.

Na tle powyższego wnioskodawca jest zatem niezdolny do samodzielnej egzystencji w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dn. 31.07.19 r. „O świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji” (Dz. U. z 2019 r. poz. 1622). Niezdolność ta powstała od narodzenia i jest trwała od urodzenia.

(pisemna podstawowa opinia biegłego R. Ż. z zakresu psychiatrii – k. 13-20, pisemna uzupełniająca opinia biegłego R. Ż. z zakresu psychiatrii – k. 102-113)

Z punktu widzenia neurologii u W. D. nie stwierdzono niezdolności do samodzielnej egzystencji. W. D. samodzielnie spożywa posiłki, samodzielnie przemieszcza się. Nie potrzebuje pomocy przy utrzymaniu higieny osobistej i korzystaniu z toalety. Ruchowo jest sprawny, porusza się niezależnie po powierzchniach płaskich i po schodach, ubiera się i rozbiera sprawnie, kontroluje oddawanie moczu i stolca.

1. Stan świadomości: kontakt słowny zachowany. Polecenia spełnia prawidłowo.
 2. Czaszka: wygląd prawidłowy, palpacyjnie bez zmian.
 3. Objawy oponowe: nie stwierdza się.
 4. Nerwy czaszkowe: w zakresie nerwów czaszkowych bez uchwytnej patologii.
 5. Kończyny górne: ruchy czynne i bierne w pełnym zakresie, siła i napięcie mięśniowe (+=), czucie powierzchniowe i głębokie (+=), odruch z mięśnia trójgłowego (+=), dwugłowego (+=), promieniowy(+=), łokciowy (+=).
 6. Tułów: czucie powierzchniowe symetryczne, odruchy brzuszne (+=).
 7. Kończyny dolne: ruchy czynne i bierne w pełnym zakresie, siła i napięcie mięśniowe (+=), czucie powierzchniowe i głębokie (+=), odruchy OK +=, OA +=.
- Objawy rozciągowie nieobecne.
- Objawy patologiczne nie stwierdza się.
8. Objawy mózdkowe (ataksja, adiadochokineza) nieobecne.
 9. Chód sprawny.
 10. Próba R.: prawidłowa.

(pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 44-46)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym na podstawie dokumentów załączonych do akt organu rentowego, dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej, a także na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy właściwych ze względu na schorzenia wnioskodawcy: neurologa oraz psychiatry lek. med. R. Ż., uznając, że wskazane opinie stanowią w pełni wartościowy dowód w sprawie.

Opinie te zostały sporządzone przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca. Opinie biegłych zostały sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzę zawodową. Biegli szczegółowo i w sposób pełny określili schorzenia występujące u badanego oraz ocenili ich znaczenie z perspektywy własnej specjalizacji medycznej dla jego zdolności do samodzielnej egzystencji.

Opinie tych biegłych nie zawierają sprzeczności ani braków, które pozbawiałyby je mocy dowodowej, zostały przekonująco uzasadnione, a zawarty w nich końcowy wniosek orzeczniczy został przez biegłych logicznie uzasadniony.

Warto podkreślić, że z punktu widzenia neurologii u W. D. nie stwierdzono niezdolności do samodzielnej egzystencji, jednak z uwagi na posiadane przez skarżącego schorzenia rozstrzygającą dla oceny jego zdolności do samodzielnej egzystencji była ocena biegłego z zakresu psychiatrii.

Ustalając stan faktyczny Sąd nie dał wiary opinii biegłego z zakresu psychiatrii lek. med. G. P.. Wskazać należy, że owa opinia ma charakter lakoniczny, a ponadto biegły w części dotyczącej jej uzasadnienia, w żaden sposób nie wyjaśnił i nie omówił powodów, dla których to w konkluzji przyjął, iż W. D. nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Formułując wnioski końcowe, biegły lek. med. G. P. zwrócił uwagę, że W. D. jest samodzielny w podstawowych czynnościach życiowych: w zakresie poruszania się, przygotowania i spożywania posiłków, ubiera się samodzielnie, utrzymuje higienę osobistą, umie obsługiwać komputer, wymienia nazwy gier komputerowych. Nie jest osobą ubezwłasnowolnioną. Nie przejawia skłonności do agresji i autoagresji, zaś podczas postępowania orzeczniczego uzyskał w skali B. 100 pkt. a w formularzu oceny funkcjonowania osób z zaburzeniami psychicznymi 70 pkt.

Warto jednak zaakcentować, że sam termin „niezdolność do samodzielnej egzystencji” ma szeroki zakres przedmiotowy, zaś podstawowe czynności życia codziennego nie ograniczają się jedynie do mycia, jedzenia, czy ubierania się.

W orzecznictwie wyrażany jest pogląd, że sam termin "niezdolność do samodzielnej egzystencji" zdefiniowany został w art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako spowodowana naruszeniem sprawności organizmu konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy drugiej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Pojęcie to ma zatem szeroki zakres przedmiotowy. Trzeba bowiem odróżnić opiekę, oznaczającą pielęgnację, czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp. od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza. Wszystkie zaś powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji" (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 lutego 2002 r., sygn. akt III AUa 1333/01).

Te wszystkie okoliczności nie umknęły biegłemu psychiatrze lek. med. R. Ż. i w efekcie, zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zakwestionowania jego opinii, zarówno podstawowej jak i uzupełniającej. Dlatego też oceniając stan zdrowia i kwestię niezdolności do samodzielnej egzystencji wnioskodawcy z przyczyn psychiatrycznych Sąd bazował na wnioskach opinii biegłego w zakresie psychiatrii lek. med. R. Ż.. W opinii podstawowej biegły w sposób szczegółowy omówił zaburzenie rozwojowe, na które cierpi skarżący tj. autyzm dziecięcy wyjaśniając w jaki sposób wpływa ono na całość jego zachowań. Z kolei w opinii uzupełniającej biegły w sposób logiczny wyjaśnił dlaczego W. D. należy uznać za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji. W tym względzie wskazał, że skarżący nie potrafi prawidłowo budować logicznych wypowiedzi, samodzielnie nie porusza się poza domem, nie zna wartości pieniądza i nie potrafi zrobić zakupów, czy zapłacić rachunków. Odwołujący nie jest zdolny do załatwienia jakiegokolwiek sprawy urzędowej, gdyż nie rozumie najprostszycy zasad współżycia społecznego, samodzielnie nie jest zdolny do stałego i systematycznego utrzymywania porządku w domu, nie potrafi dysponować jakimkolwiek majątkiem.

Stąd też na tle powyższego, w ocenie Sądu dalsze zarzuty organu rentowego stanowią jedynie polemikę z opinią biegłego lek. med. R. Ż., natomiast nie zawierają merytorycznych argumentów, które mogłyby podważyć wartość dowodową tejże opinii. Dlatego też tutejszy sąd pominął wnioski dowodowe zawarte w piśmie procesowym ZUS z dnia 20 lipca 2021 roku w trybie 235² § 1 pkt 5 k.p.c. jako zmierzające jedynie do niezasadnego przedłużenia postępowania.

Jeszcze raz podnieść należy, iż biegły lek. med. R. Ż. w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisał stan zdrowia wnioskodawcy w kontekście oceny jego zdolności do samodzielnej egzystencji, konieczności stałej lub długotrwałej opieki oraz pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazał, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430).

Sąd ocenia zaś wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonana została na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, w jego ocenie uwzględniała wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy jako całość, dokonał wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odniósł je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10.06.1999 r. II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655).

Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Sąd nie może też zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, innej niż wyrażona w opiniach biegłych. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, L., Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r., III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Prawo do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji regulują przepisy ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz.U.2021.1842 t.j.).

Zgodnie z art.1 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji z dnia 31 lipca 2019 r. (Dz.U.2021.1842 t.j) świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl art. 2 ust. 1 i 2 ustawy świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej "osobami uprawnionymi".

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, 353, 794 i 1621), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1750 zł miesięcznie.

W myśl art. 4 ust. 1 -3 w/w ustawy, świadczenie uzupełniające przysługuje osobie uprawnionej w wysokości nie wyższej niż 500 zł miesięcznie, przy czym łączna kwota świadczenia uzupełniającego i świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie może przekroczyć 1750 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2. W razie przyznania, ustania lub ponownego obliczenia wysokości świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, świadczenie uzupełniające podlega ponownemu obliczeniu z urzędu, w taki sposób, aby łączna kwota świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, wraz ze świadczeniem uzupełniającym, nie przekroczyła kwoty 1750 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2. Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy W. D. jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji ma szeroki zakres i obejmuje opiekę i pomoc w załatwieniu elementarnych spraw życia codziennego. Jednak sam fakt, że osoba doznaje pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego czy też, że potrzebuje pomocy innych osób nie może przesądzać o uznaniu jej za niezdolną do samodzielnej egzystencji./ III AUa 62/17 - wyrok SA Lublin z dnia 30-08-2017/.

Do czynności zabezpieczających samodzielną egzystencję nie należą wyłącznie czynności tzw. samoobsługi jak mycie się, ubieranie, samodzielne jedzenie. Niezdolna do samodzielnej egzystencji jest zarówno osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby, jak i osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby. W ramach zakresu pojęcia "niezdolności do samodzielnej egzystencji" należy odróżnić opiekę, oznaczającą pielęgnację (czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp.) od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza; wszystkie powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji". /III AUa 322/12 - wyrok SA Katowice z dnia 07-11-2012 III AUa 269/17 - wyrok SA Szczecin z dnia 31-01-2019, III AUa 872/16 - wyrok SA Szczecin z dnia 19-10-2017/

Jeżeli stan zdrowia ubezpieczonego nie powoduje konieczności zapewnienia mu stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby, by mogły zostać zaspokojone jego elementarne potrzeby życia codziennego i nie zostało wykazane, aby nie radził sobie z obowiązkami domowymi, sama okoliczność, że w związku z występującymi u ubezpieczonego schorzeniami doznaje on pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego, a czasem też potrzebuje pomocy innych osób, nie może uzasadniać uznania go za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji / por odpowiednio III AUa 615/12 - wyrok SA Szczecin z dnia 19-12-2012/

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd uznał, iż ustalenia dokonane w toku postępowania sądowego uzasadniają zmianę zaskarżonej decyzji. Przeprowadzone postępowanie wykazało bowiem, że wnioskodawca jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Wynika to z wydanej w sprawie opinii biegłego z zakresu psychiatrii lek. med. R. Ż..

Wnioskodawca co prawda jest samodzielnym w podstawowych czynnościach życiowych tj. spożywanie posiłków, ubieranie się, utrzymywanie higieny osobistej, poruszanie się. Niemniej jednak z uwagi na występujący u niego autyzm dziecięcy samodzielnie nie porusza się poza domem, nie zna wartości pieniądza, nie potrafi zrobić zakupów, czy zapłacić rachunków. Ponadto nie jest zdolny do załatwienia jakiegokolwiek sprawy urzędowej.

Odwołujący się jest zatem niezdolny do samodzielnej egzystencji, choć w poszczególnych czynnościach samoobsługowych jest samowystarczalny.

Dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy, w ocenie Sądu wnioski wynikające z wydanej w sprawie opinii biegłego z zakresu psychiatrii lek. med. R. Ż. nie zostały merytorycznie skutecznie podważone przez organ rentowy.

Konkretne schorzenia, nawet jeżeli powodują, że ubezpieczony jest w stanie wypełniać niektóre z elementarnych czynności życiowych we własnym zakresie, o ile w pozostałym zakresie z ich powodu jest pozbawiony praktycznej możliwości egzystowania w humanitarnych warunkach bez koniecznej pomocy ze strony osoby trzeciej, to powyższe

ograniczenia mogą uzasadniać stwierdzenie niezdolności do samodzielnej egzystencji. /III AUa 48/13 - wyrok SA Szczecin z dnia 06-06-2013/

W ujęciu ustawowym osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji jest zatem nie tylko osoba całkowicie bezradna, czy też obłożnie chora, ale również taka, która jest wystarczająco sprawna, aby samodzielnie wykonywać podstawowe czynności dnia codziennego, lecz z uwagi na znaczne trudności w poruszaniu się lub inne poważne upośledzenie sprawności także intelektualnej, czy w zakresie zdrowia psychicznego potrzebuje pomocy w tych sprawach, które wymagają opuszczenia domu np. robienia zakupów, rozliczenia rachunków, dokonania czynności urzędowych, funkcjonowania sferze publicznej. Organ rentowy który nie był ograniczony w zakresie podnoszenia też i dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia w żaden sposób nie wykazał, iż takie rozumienie pojęcia niezdolności do samodzielnej egzystencji jest zbyt daleko idące jedynie odwoływał się do funkcjonujących standardów orzecznich. Tym samym jego stanowisko w tym przedmiocie nie może zostać zaakceptowane.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że W. D. spełnił, wyrażony w art.2 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji warunek do otrzymania świadczenia uzupełniającego, a mianowicie został uznany za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Wnioskodawca spełnia pozostałe przesłanki warunkujące przyznanie prawa do świadczenia uzupełniającego, które to przesłanki wynikają z powołanych wyżej przepisów, co nie było kwestionowane przez organ rentowy w toku niniejszego postępowania.

W tym stanie rzeczy Sąd przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia uzupełniającego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji od dnia 1 października 2019 roku tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek stosownie do treści art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ZUS pocztą wypożyczając akta rentowe.